

به اروپا برمیگردم (فصل اول)

سگ من

من یک سگ با موهای فر سیاه دارم، از نژاد مولوسوئید متوسط، یک دختر خندان، پر از شور و حرارت پرتغالی، و به لطف نژادش قهرمان نافرمانی است.

متاسفانه او چند مشکل ژنتیکی دارد؛ موهای زیر، فک پایینش کمی جلوآمدگی دارد، نقصی در مفصل ران راست و یک فتق کوچک شکمی.

این یعنی سگ شما محدود است؛ هیچ نامزد رسمی، هیچ توله ی قانونی ای نمی تواند داشته باشد و در هیچ نمایشگاهی نمی تواند شرکت کند.

حرفه ی او می تواند سگ درمانی باشد، زیرا استعداد زیادی در آن دارد، اما برای گرفتن مُجَوِّز، ابتدا باید یک آزمون فرمان پذیری را قبول بشود، که قطعاً برایش غیرممکن است. بنابراین ما در نهایت از دایره بیرونیم؛ موجوداتی بدون زنجیر هستیم.

ما یک سال و نیم اول را روی فلاتی در کوه های آلپ سوئیس گذرانیدیم، تلاش می کردیم بهترین تعادل ممکن را بین عَضُلَات، استخوان ها، اعتماد به نفس و حرکاتی هماهنگ به دست

بیاوریم. خوشحال بودیم؛ هرچند شور و حرارت او چندین کت را پاره کرد، یک میچ و یک دنده را از جا درآورد و یک دندان جلو را شکست.

سپس این اتفاق افتاد: بین تیر و مرداد ۲۰۲۲، هنگام گوش دادن به اخبار تلویزیون، از یک فاجعه در شمال ایران، در منطقه‌ی مازندران، باخبر شدیم که ما را تحت تأثیر قرار داد. پس از چند روز باران بی‌وقفه، سیلی رخ داد که تبدیل به یک فاجعه‌ی ملی شد.

آن‌ها به کمک نیاز داشتند، فوراً. سگی که قادر باشد بوی چه زنده و چه مرده را، زیر آب تشخیص دهد، می‌توانست مفید واقع شود.

و قتش بود که کوله‌پشتی‌مان را آماده کنیم.

او آماده بود، من هم آماده بودم، فقط تعطیلاتمان کم بود.

ما یک پرواز از زوریخ به استانبول گرفته بودیم و اجازه خواستم که لوش در بخش مسافران سوار شود و من هم در ردیف اول صندلی‌ها با لوش کنار پایم بمانم.

گذاشتن او در قسمت بار هواپیما اصلاً امکان‌پذیر نبود.

اما این کار به آن سادگی که فکر می‌کنید نیست.

باید با شرکت هواپیمایی تماس گرفت، آن‌ها باید برنامه‌ی پرواز را بررسی کنند و ببینند که کاپیتان کیست. بعد از آن،

باید از کنترل دامپزشکی در مرز فرودگاه عبور کرد و روی باند منتظر اجازه ی سوار شدن ماند.

این انتظار می‌تواند ساعت‌ها یا حتی روزها طول بکشد، و ممکن است در این مدت کاپیتان عوض شود و کل پروسه دوباره از اول شروع بشود.

زمان پرواز مناسب بود: هر روز ساعت یازده و پنج دقیقه ی صبح از ترمینال ۱ پرواز میکند و در استانبول، همان روز ساعت چهار بعد از ظهر در ترمینال ۱ فرود می‌آید.

قیمت بلیت رفت برای من و لوش، نفری هفتصد و ده فرانک سوئیس بود.

آقای ایلمس مردی قابل اعتماد بود. اجازه دادند وقتی همه ی مسافران دیگر نشسته بودند، ما هم سوار شویم و در نزدیکی آشپزخانه ی مهمانداران جایی برای نشستن پیدا کردیم، جایی که فضای کافی برای دراز کشیدن لوش وجود داشت.

چیزی به خواهر دوقلویم نگفتم. او درست به‌موقع برای خداحافظی به خانه آمد، در حالی که من داشتم جیپم را از داخل پارکینگ بیرون می‌آوردم.

برای خداحافظی دست تکان دادم و فریاد زدم: «می‌ریم تعطیلات!»

او نپرسید کجا، می‌دانست که نیاز به زمانی برای استراحت دارم.

Copyright © Adria Nabekle - All rights reserved - ISBN 978-88-942378-7
No part of this text may be reproduced, stored or transmitted in any form, whether print or digital,
without the prior written permission of the rights holders.

به اروپا برمیگردم

(فصل دوم)

بهترین دوستان

ما دو فرودگاه شلوغ پیش رو داشتیم که قطعاً دو مانع برای لوش بودند.

نمی‌دانستم چطور باید سگ و کوله‌پشتی را با هم مدیریت کنم. روز شنبه بود و پرواز برای یکشنبه ساعت یازده برنامه‌ریزی شده بود. دوستی داشتم که تقریباً نزدیک فرودگاه زندگی می‌کرد. او یک مرد جذاب با چشم‌های آهنبایی بود که می‌توانست یک سگ را در آغوشش بگیرد. او می‌توانست گزینه‌ی خوبی باشد.

به او زنگ زدم. او به تازگی از آخرین دوست دخترش جدا شده بود، بنابراین زمان‌بندی من کاملاً مناسب بود.

او در خروجی اتوبان منتظر من بود و ما را به خانه‌اش که در یک مزرعه‌ی عجیب و غریب در بین تپه‌ها گم شده برد. دم در ورودی بوی تندى حس می‌شد که باعث شد لوش چندین بار عطسه کند. پله‌های چوبی که به طبقه‌ی اتاق نشیمن می‌رسید، قیژ قیژ می‌کرد. همانطور که تصور کرده بودم، او لوش را در آغوش عضلانی‌اش گرفت و در حالی که انگار داشت یک شعر بی‌معنی را می‌خواند، گفت: "تو یک دختر زیبا هستی!" و او را به طبقه بالا برد.

من نمی‌خواستم رابطه‌ی عاشقانه‌ی شروع کنم و او هم به اندازه‌ای باهوش بود که می‌دانست یک زن که به ایران می‌رود، می‌تواند هزینه‌بر باشد.

ما بوسه‌ای رد و بدل نکردیم و من سعی کردم در یک اتاق کوچک بخوابم، با وجود بوی شدیدی که از انباری زیر می‌آمد که در آنجا دو خوک زندگی می‌کردند.

صبح وقتی بیدار شدم، وان حمام با آب گرم آماده بود، او چشمکی به من زد و گفت:

"احساس ناراحتی نکن، این فقط برای توست، من چند ساعت پیش خودم دوش گرفتم."

در حالی که با هم غذا می‌خوردیم، چشم در چشم شدیم، سپس به سمت فرودگاه حرکت کردیم.

او به یک دفتر نزدیک گیت چک-این رفت و یک کارت ورود گرفت که به او اجازه می‌داد به محل فرود هواپیما بیاید. من نپرسیدم چطور این کار را کرد، چون این نوع کارت‌ها فقط برای کارکنان امنیتی است.

با تمام اینها، او تبدیل به همراه ایده‌آلی شده بود.

او با صبر زیادی کنار ما ایستاده بود، می‌خندید و از ترافیک و نسیم گرم لذت می‌برد.

همانطور که انتظار داشتم، وقتی مهماندار پرواز صدا زد، لوش از بالا رفتن به روی پله‌ها امتناع کرد. او را در آغوش گرفت و به بالا برد. او لب‌های من را بوسید و گفت:

"شما دوتا تیم خوبی هستید."

او در گوشم گفت: "ما هم می‌تونیم تیم خوبی باشیم."
من گفتم: "دقیقاً."

اکثریت مسافران سوئیسی بودند، آن‌ها برای ورود ما به آرامی دست زدند. خانم مهماندار یک پتوی کوچک، یک کاسه آب و چند بیسکویت آماده کرده بود.

لوش محتاط بود و داشت آشفته می‌شد. اما این سفر با خوش‌یمنی آغاز شد. درست روبروی راهرو، در ردیف اول صندلی‌ها، یک مادر ژاپنی با فرزندش "هو" سفر می‌کرد که شاید دو ساله بود.

به محض اینکه چراغ کمر بند ایمنی خاموش شد، هو کف هواپیما رفت و به سمت پتو آمد و یک اسباب بازی و یک بیسکویت نیمه‌جویده به لوش داد. لوش هم از گاز زدن چیزهای نرم خوشش می‌آید. با این معامله، عشق آن‌ها شروع شد تا پایان سفر. مادر لبخند زد، من هم همینطور. از او پرسیدم که آیا می‌توانم کفش‌های کوچک او را در بیاورم تا بینی لوش آسیب نبیند، او سرش را تکان داد و موافقت کرد.

به اروپا برمیگردم

(فصل سوم)

دوستان دیگر

قبل از پرواز، برای لحظه‌ی ورودمان به استانبول، با دوستی تماس گرفته بودم که چند سال پیش در پشت صحنه‌ی یک ست عکاسی همدیگر را ملاقات کرده بودیم. یک مدل حدوداً پنجاه ساله، مردی با روحیه و با مقدار مناسبی از مو روی بازوها و پاهایش. از من خواسته بود که به عنوان مدل او را همراهی کنم، هرچند من هیچ وقت قبول نکردم، چون احساس می‌کردم که آماده نیستم، اما در خیال خودم درباره‌ی ما دو نفر فکر کرده بودم. از او خواسته بودم که یک جیب خوب اجاره کند و منتظر رسیدن ما بماند.

تا اینجا همه چیز خوب پیش می‌رفت.

بعد از فرود، خوش آمدگویی آقای ایلمس و نوازش‌های مهماندارها روی موهای لوش "خداحافظ عزیزم!"، ما تنها از پله‌ها پایین رفتیم انگار که تمام عمرش این کار را کرده بود. لوش با دقت پاهای عقبش را باز کرد و یک رودخانه‌ی آب درست کرد، طفلکی.

چه استانبول بوی خوبی دارد، همان چیزی که نیاز داشتم!

یک پسر جوان منتظر ما بود و ما را از یک راهروی ویژه به سمت محل تحویل چمدان‌ها همراهی کرد. با مقدار کمی دلار، کوله‌پشتی من را برداشت و به سمت در خروج برد.

او آنجا ایستاده بود، موهای فر نقره‌ای، وای چقدر مو داشت. عینک

بزرگش سعی می‌کرد ابروهای جو گندمی اش را پنهان کند، وقتی لب همدیگر را بوسیدیم، بینی عُقابی اش به بینی من برخورد می‌کرد، مجبور شدیم سرهایمان را مثل عاشقان کج کنیم.
"یه چیزی بگو، فکر می‌کنی من برای تو پیر شده‌ام؟"
او لوش را در آغوشش گرفت "تو یه مدل فوق العاده ای."

نوبت من بود که بلرزم، صدای او به درونم نفوذ کرد، لکنت زبانش هنگام تلفظ حرف ایکس شنیده می‌شد.

گفتم: "بیا بریم."

او می‌توانست کوله‌پشتی من را بگیرد، اما این کار را نکرد.

جیب درست نزدیک خروجی پارک شده بود، کوله‌پشتی او هم همانجا بود.

برای گذراندن چند ساعتی را با هم و آموختن قوانین ترافیکی محلی، ما چند صد کیلومتر به سمت مرز ایران سفر کردیم. مسیری که کلبه ی او هم در آنجا بود.

او از من خواسته بود که آن شب را در تختش بگذرانم، درخواست اشتباهی بود؛ اگر درخواستش این بود که آن شب، اولین شب از شب‌های ناتمام دیگری است که در کنارش خواهم بود، قطعاً پاسخ من بله می‌بود.

به اروپا برمیگردم (فصل چهارم)

من او را دوست داشتم

من پشت فرمان نشسته بودم.

شاید مردم وقتی به هم چسبیده تر می نشینند، خیلی شگفت انگیز می شوند.

به هر حال، من قبلا آن انگشتان بلند او را در تمام عکس هایی که جمع آوری کرده بودم دیده بودم. آنها را روی پوست خودم حس می کردم، دقیقا همان حسی که با فشردن یک فنجان چای داغ بهت دست میدهد. حسادت می کردم. قطعاً، مجبور بودم که خودم را تحت فشار احساس نکنم.

در نهایت، از انبوه جمعیت بیرون رفتیم و به سمت دریای مرمره حرکت کردیم، که حالا با جنگل های سرسبز احاطه شده بود.

من منتظر دیدن دریاچه ی آبانت بودم، که با درختان کاج و راش قرمز محصور شده است، حتی اگر هنوز در ماه ژوئن بودیم و برگ ها هنوز به رنگ زرد و قرمز در نیامده بودند. طبیعت استعداد خاصی دارد، من هیچ وقت خودم را آدم با استعدادی فرض نکرده ام. ناگفته نماند، حتی به اندازه ی کافی هم سکسی نبوده ام.

به جای من، او بود که گفت: "وای"، آیا فقط من هستم که این حس مورمور شدن را دارم؟

احساس میکردم که دارم داغ میشوم، ولی عصبی نبودم. انگار پشت میز غذا نشسته بودم، با تمام قاشق و چنگال‌های به درستی چیده شده، تنها چیزی که کم بود، غذا بود.

به موقع متوجه پارکینگ کوچکی شدم، نزدیک شدم و خودم را روی صندلی ولو کردم و در حالتی از لذت در سکوت فرو رفتم. لوش حتی یک میلی متر هم تکان نمی خورد، به جلسات انفرادی من عادت کرده بود.

دستم را گرفت و زبانش را رویش کشید.
"صبر کن!"

یک بطری آب معدنی برداشتم و دستانم را بیرون از پنجره شستم.
"بخشید، من قبلاً دست هایم را نشستم."
"لطفا راحت باش، تو هم همین تأثیر رو روی من داری، من هم تحریک شدم.»

خندیدیم، یک جورایی با هم یکی بودیم.
با عبور از مراکز کوچک گردشگری و پیست های اسکی بدون برف به سمت کوه ها بالا رفتیم، آخر ژوئن بود.

توقف کردیم تا چیزی برای خوردن بخریم که در نهایت آن شب غذا پختیم. گمان می کردم که او ادویه های شهوت زای این کشور را به خوبی می شناسد؛ زعفران، زیره، زنجبیل و گشنیز که سخاوتمندانه به برنج و سبزیجات اضافه می کرد.

آن کلبه ی کوچک در کنار جنگل کاج ترکیبی بود از خانه ی یک مرد تنها و غمگین و یک آپارتمان مجردی، که تقریباً یکی بودند.

اتاق مهمان تقریباً به اندازه ی یک کمد بود. سعی کردم روی مبل بخوابم و شب بیدار شدم تا یک دمنوش بخورم.

او هم یک چای در دستش داشت و به لبه ی پنجره تکیه داده بود.

"من عاشق ساعات خلوت هستم."

ما تصمیم گرفتیم یک بازی چکرز انجام دهیم، برنده هرچه خواست را انتخاب میکند.

گفت: «اول تو!»

من سفید را انتخاب کردم و مُهره ام را به جلو بردم ، او با رنگ مشکی خود پاسخ داد. یک دفعه شروع کردیم به فشار دادن و در هم تَنیدن انگشتان و زبان هایمان؛ هیچکس بازی را نبرد. خودمان را در آغوش هم رها کردیم و پوستمان روی مبل می غلتید.

به اروپا برمیگردم (فصل پنجم)

سگ کاری

یک شبانه روز را پشت سر گذاشتیم.

باید کلبه را ترک می‌کردیم. مقصد ما منطقه‌ی سیل زده در شمال ایران بود، هدفمان هم همین بود، آمده بودیم تا خودمان را بسنجیم.

او، فردا یک نمایش مد برای یک برند بین‌المللی داشت. بیشتر از همیشه قدر زمانی که با هم گذرانده بودیم را می‌دانستم، چون می‌فهمیدم همچنین اجرایی چقدر تمرکز لازم دارد.

راهمان داشت از هم جدا می‌شد. من باید هر چه زودتر راهی بزرگراه می‌شدم و به سمت سیواس می‌رفتم. او هم با قطار سریع‌السیر از آنکارا به استانبول برمی‌گشت.

همدیگر را بغل کردیم، من اشک می‌ریختم.

با نوک بینیش گونه‌ام را لمس کرد و آرام گفت: «هنوز کلی کار دارم.»

از دوست داشتنش مطمئن بودم، ولی می‌دانستم که من تنها انتخابش نبودم.

به سمت سیواس رانندگی می‌کردم. اما هیچ چیزی نمی‌دیدم، چشم‌هایم پر از اشک و فکرم خالی بود، در سینه‌ام یک سنگینی عجیبی حس می‌کردم. فقط می‌خواستم برانم و برسیم به اردبیل، شهر لب مرز

ایران، حدود ۱۰۰۰ کیلومتر راه بود، تا فردا شب می‌رسیدیم و می‌خواستیم هر جا که نشانه‌ای از سیل دیدیم، توقف کنیم.

اینجا بود که من و لوش، ماجراجویی‌مان را تنهایی شروع کردیم. با احتیاط، قدم به قدم جلو می‌رفتیم بدون اینکه بی‌گدار به آب بزنیم.

سیواس یک شهر قدیمی و بزرگ است، راحت می‌شد از کنار کمربندی رد شد.

به محض اینکه از کمربندی سیواس خارج شدیم، یک مهمانخانه پیدا کردیم که بتوانیم استراحت کنیم و چیزی بخوریم. هوا سرد بود. از آب و هوا ترس داشتم، شروع کردم به فکر کردن درباره‌ی باکتری‌هایی که نمیشناختیم و می‌توانستند لوش را بیمار کنند. همان شب، در تراس کوچکمان، یک اسپری ضدباکتری به موهای لوش زدم.

از آنجایی که ما بودیم تا اردبیل خیلی راه بود و هنوز باید از مرز هم عبور می‌کردیم، امیدوار بودم که مدارک لوش برای عبور از مرز معتبر و کافی باشد.

به اروپا برمیگردم (فصل ششم)

اقامت ما

صبح زود به سمت کوهستان حرکت می کردیم، به سمت شهر آغری. قبل از عبور از مرز ایران، می خواستم به کوه آرارات نگاهی بیندازم، بلندترین کوه در ترکیه.

فقط برای پر کردن باک و جیش لوش توقف کردیم.

آماده ی عبور از مرز به سمت تبریز بودیم، به سمت دریاچه ی ارومیه. خسته بودیم.

«لوش خسته ای؟»

در ارومیه توقف کردیم اما لوش به دلیل غلظت بالای نمک و جُلَبک ها نمیتوانست وارد آب دریاچه بشود.

بعد از یک روز استراحت به سمت منطقه ی سیل زده حرکت کردیم و در اطراف شهر اردبیل کنار دریای خزر نگه داشتیم.

ما برای اقامت یک هتل کوچک پیدا کردیم.

صبح زود بیدار شدیم تا به مسیرمان ادامه بدهیم و اولین اقدامات نجاتمان را امتحان کنیم.

ماشین را در یک جای امن، در پارکینگ سازمان حفاظت مدنی، پارک کردم. جلیقه‌های نارنجی رنگمان را پوشیدیم که رویش نوشته شده بود "سگ کاری" و شروع کردیم به راه رفتن کنار گودال‌های آب.

اصلاً به خرابی‌ها نگاه نمی‌کردم، خونه‌های بی‌سقف، ماشین‌های داغون، درختهایی که روی آب شناور بودند، فقط حواسم به تکتک واکنش‌های لوش بود. او نمی‌دانست چرا اینجا هستیم و ازش چه انتظاری داریم.

چند کیلومتر از ماشین دور شده بودیم که گفتم: «برگردیم!»

همان لحظه لوش ناگهان توجه اش به چیزی جلب شد، یا بهتر است بگویم نگاهش قفل شد روی یک دسته درخت که وسط گل‌ولای گیر کرده بود. شروع کرد به غرغر کردن و یک چند تا واق واق کوتاه؛ ترسیده بود.

پس وقت تصمیم‌گیری بود. قبل از برگشتن، گفتم یک نگاه بندازم. آب و گل تا بالای چکمه‌هایم می‌رسید و کم‌کم داشت به داخلشان نفوذ می‌کرد. لوش هم دنبالم آمد، با غرغره‌های خسته اش.

باید شجاع می‌بودیم.

یک صدای ضعیف آمد، یک میو، یه خرخر.

دو تا بچه اردک بودند، سفید، ولی یکی‌شان لکه‌های فندقی داشت؛ ترسیده بودند.

نمی‌خواستم بغلشان کنم که تعادل‌م را از دست ندهم، پس دست‌کشم را پوشیدم و در کوله‌پشتی ام گذاشتمشان. هیچ حرکتی نمی‌کردند، انگار به آدم‌ها و کیف‌های باربری عادت داشتند.

وقتی به زمین خشک برگشتیم، چکمه‌هایم را خالی کردم و آنها را روی زمین گذاشتم تا راحت باشند.

Copyright © Adria Nabekle - All rights reserved - ISBN 978-88-942378-7

No part of this text may be reproduced, stored or transmitted in any form, whether print or digital without the prior written permission of the rights holders

به اروپا برمیگردم (فصل هفتم)

برگردیم اروپا

ما به سمت دفتر سازمان حفاظتِ مدنی راه افتادیم. دلم میخواست هم خودم و هم لوش یک دوش بگیریم تا گل و لای از روی پاهایمان پاک بشود.

من رهبر این گروه بودم، لوش و بچه اردک ها کنارم راه میرفتند، فقط یک گروه موسیقی کم بود که برای ما ضرب بگیرد!

لوش ناگهان دوزاریش افتاد، انگار در یک لحظه فهمید که کارش چه است و حسابی هوشیار شد.

از کنار یک خانه ی متروکه، ویران، بدون سقف، که انگار روی آب شناور بود، رد شدیم.

لوش من را صدا کرد و پشت یک خرابه برد. آنجا یک سگ ناله می کرد، که اگر لوش نبود، اصلاً صدایش را نمی شنیدم.

یک پودل کوچک مشکی بود، با یک زانوی آسیب‌دیده، نمی‌توانست راه برود. دوباره دستکشم را پوشیدم که اگر ترسید و خواست گازم بگیرد، آسیب نبینم و در کوله‌پشتی گذاشتمش.

حالا دیگر گروه کامل شده بود!

با چکمه‌های پر از گل، یک عضو جدید روی پشتم، لوش با چشمان نیمه‌باز و دو تا بچه اردک که کنارش جَست‌وخیز می‌کردند، برگشتیم.

به نظرم کارمان را انجام داده بودیم. دیگر وقتش بود برگردیم اروپا.

فرم‌های لازم را در دفتر سازمان حفاظت مدنی پر کردیم و بعد سه تا حیوان را پیش دامپزشک بردیم. از پودل عکس‌برداری شد و بعد یک غافلگیری! زانویش نشکسته بود، فقط دردش به خاطر قد کشیدنش بود. او قرار است یک غول نُقره‌ای زیبا بشود!

اگر در سه هفته کسی دنبالش نمی‌آمد، می‌توانستیم هم او را ببریم، هم بچه اردک‌ها را.

گفتم: «ما در تعطیلاتیم، به زودی برمی‌گردیم اروپا.»

دستیار دامپزشک آهی کشید و گفت: «چه حیف برای این توله‌سگ...»

به اروپا برمیگردم

(فصل هشتم)

سگ دلیر

تصمیم گرفته بودم یک شب دیگر را در هاستل بگذرانم. کولر را روشن کردم، که به ژتون نیاز داشت و می‌شد ژتون‌ها را از پذیرش خرید. می‌خواستم به اینترنت وصل بشوم تا ببینم پیامی برایم رسیده است یا نه و یک کلبه با یک منظره‌ی زیبا رزرو کنم تا قبل از اینکه به اروپا برگردم چند روزی آنجا بمانم. آن شب اینترنت قطع بود.

خوراکی‌های انرژی‌زای خودمان را خوردیم و همه چیز را برای فردا گذاشتیم.

شب شده بود و کسی در زد. لوش غرغر کرد، من جواب ندادم. بعد از چند دقیقه صدای یک زن را شنیدم که گفت: "لطفاً خانم، مسئول سازمان امداد و نجات می‌خواهد با شما صحبت کند!"

مطمئن بودم که کاری نکردیم، اما یک حس بدگمانی ذهنم را پر کرده بود. ناگهان احساس کردم تنها هستم؛ خواهرم هم از جایی که هستیم خبر نداشت، زبان و قوانین اینجا را نمی‌فهمیدم.

پایین رفتیم، مسئول سازمان از اینکه دیر آمده بود عذرخواهی کرد و گفت که فردا قصد دارند برای پیدا کردن نفری که هنوز مانده است بروند.

دعوت کرد که به گروهشان بپیوندیم.

گفتم اگر لوش باید کار کند، باید شرایط را خودش تعیین کند.

"فردا ساعت ۵ صبح."

لبخند زد.

ساعت ۵ صبح جلوی در سازمان امداد و نجات ایستاده بودیم. در بسته بود، هیچ کس آنجا نبود.

بعد از چند دقیقه آمدند و قهوه آوردند که ما نخوردیم. برای ما در ماشینشان جا داشتند، اما من تصمیم گرفتم با جیب خودمان برویم.

چند دقیقه بعد رسیدیم به یک مرکز انبارداری که آنجا یک قایق موتوری داشتند. سرم را تکان دادم و گفتم که نمی‌توانیم با صدای موتور کار کنیم. گروه‌بان گفت که این ضروری است.

انگشت شست را به نشانه‌ی سلام دوستانه بالا بردم. "موفق باشید"

کاپیتان به ما گفت: "بسیار خوب، می‌توانید با قایق پارویی بروید."

پس خشکی را ترک کردیم، چهار نفر از جمله لوش. به لوش نگاه کردم تا ببینم علامت کوچکی در گوشش، چشمش یا مویش دیده میشود که توجه اش را به خود جلب کرده باشد یا نه.

قایق موتوری جلوتر رفت، ما خیلی آرام پارو می‌زدیم یا خودمان را به جریان آب می‌سپردیم.

۳۰ دقیقه گذشت و خورشید شروع به طلوع کرد، هوا می‌توانست خیلی گرم بشود.

گفتم: "بیایین برگردیم به ماشینمون."

Copyright © Adria Nabekle - All rights reserved - ISBN 978-88-942378-7

No part of this text may be reproduced, stored or transmitted in any form, whether print or digital, without the prior written permission of the rights holders